

188. Herden och landtflickan

1. Jag i min oskuld satt och log
emot min bild i bäcken
Allt vad jag kände var vår skog,
vår äng och rosenhäcken

2. En okänd herde för mig stod
och sina armar sträckte.
Hans åsyn i mitt unga blod
en ljuvlig rysning väckte

3. Hans hår, som ljuvt på skuldran låg
uti en vårdslös fläta,
hans anletsdrag, dem tjust jag såg,
jag aldrig skall förgäta

4. Hans himmelsblåa ögonpar
jag vänligt bedja tyckte
Om ... ack! jag vet vad det var,
hans hand mitt hjärta tryckte

5. En rodnad frisk som mjölk och blod
sig på hans kinder höjde.
Och fast jag ej hans tal förstod,
vart ord mig dock förnöjde

6. Han hundra gånger kring mig gick
och Ack! och O! han ropte?
Min hand han varje ögonblick
med kyssar överhopte

7. Men snart han sig tillbaka drog,
hans kind av blekhet höljdes.
Hans mörka öga sorgligt log,
av suckar löjet följdes

8. Jag frågade med vänlighet:
»Säg, vilket kval dig sårar?»
Strax föll han om min hals och grät
och själv jag brast i tårar

9. Jag honom ej med minsta ord
det minsta misshag tydde
och dock den grymme med sin hjord
i hast ifrån mig flydde

10. Ack, kände jag hans ljuva namn!
Ack, njöte jag den lycka,
att honom till min ömma famn
med tårar åter trycka!

/Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 188/